

Fra side 16 i bogen: Der steges kylling på cykelegre
(foto: Ingeborg Evans)

Med kærlig hilsen Breve fra Tanzania 1968 – 70

- af Ingeborg Evans
- udgivet på forlaget bogForm 2017
- 118 tæt illustrerede sider
- 300 kr. hos boghandleren samt på www.bogform.dk
- anmeldt af Arne Rosenkvist,
u-landsfrivillig i Østafrika 1968-70.

Ingeborg har i hele sin tid som u-landsfrivillig i Tanzania i årene 1968-70 hver måned sendt et fællesbrev hjem til familie og venner på Randers-egnen. Det var et gensyn med disse breve, der fik hende til at udgive denne bog.

Anmelderen, der selv var frivillig i samme tidsrum, møder Ingeborg første gang ved det bryllup, der omtales, hvor en dansk frivillig giftede sig med en kenyansk statsborger af indisk

oprindelse.
Hun kommer her igennem Nairobi, på vej til ferie i Etiopien.

Tanzania vil selv

Det tidsrum, brevene og bogen omhandler, er tiden efter Tanzanias selvstændighed, da alle troede på fremgang, og hvor den dynamiske præsident Nyerere ønskede, at landet skulle klare sig selv. Det skriver han om i bogen ”Tanzania vil selv”.

Denne vil-selv-indstilling havde en del ulemper, som sætter Tanzania tilbage i udviklingen - det berøres også i bogen.

(fortsættes side 14)

Med kærlig hilsen – Breve fra Tanzania 1968-70

(fortsat fra side 13)

U-landsfrivillig

Hvad er en u-landsfrivillig? Nu da der er gået 50 år, er det ikke umiddelbart forståeligt for yngre generationer. Anmelderen må tiere og tiere fortælle, hvad en u-landsfrivillig er, eller hvad det amerikanske Peace Corps står for.

Peace Corps-ideen opstod med præsident Kennedy. Han satte endda sin svoger til at organisere det.

Ideen var, at mere eller mindre idealistiske unge i stort antal skulle rejse til u-lande for at hjælpe, ved at leve et jævnt og muntert liv, uden de store skattefrie lønninger, der ellers blev betalt for udviklingsarbejde.

I Danmark, hvor man lige havde fået oprettet DANIDA til at tage sig af u-landsproblematikken, skævede man til det amerikanske Peace Corps - efter devisen "So ein Ding müssen wir auch haben"

Med indsigt i offentlig forvaltning, var det nok klogt af DANIDA, at udenrigsministeriet ikke selv prøvede på at bestyre frivilliprogrammet, men klogeligt overlod det til Mellemfølkeligt Samvirke (MS). En hjælpeorganisation, der var opstået i kølvandet på Anden Verdenskrig, hvor unge efter 1945 tog ud og hjalp i det krigshærgede Europa, og derfor havde erfaring i at administrere hjælp på et minimalt budget.

Der var en 6-8 udvalgte lande, hvor frivilliprogrammet kørte, her havde MS en lokal administrator.

Den måde hvorpå han tog imod forfatteren i Dar es Salaam, og skikkede hende videre på egen hånd, hvor hun selv måtte finde en bus, der kunne skaffe hende frem til den skole, hvor hun skulle undervise, var ikke den normale form for MS, der normalt tog bedre hånd om sine udsendte. Det var derfor beskæmmende for MS' lokalrepræsentant i Tanzania.

Men måden Ingeborg tacklede det på, og kom frem til Korogwe, viser at valget af hende til u-landsfrivillig var rigtigt. Mindre robuste piger havde givet op allerede her.

Motorcyklen

Motorcyklen var en ide udtænkt i København, om at når de frivillige kørte på motorcykel, var de tættere på de afrikanere, de skulle hjælpe, end hvis de kørte i bil. Det var jo på en måde rigtigt; men der var dog stadig himmelvid afstand fra en hvid på en piki piki, som motorcyklen hedder på swahili, og til de barfodede indfødte, der vandrede langs vejen.

Masaier

Normalt er det dyrelivet, der gør størst indtryk på folk, der besøger eller lever i Østafrika. Her får vi mere om kulturen og menneskene, forfatteren kommer tættere på lokalsamfundet, end mange andre udsendte.

Lige som masaierne fylder meget i Karen Blixens fortællinger, fylder de også meget for alle andre, der har mødet dem på deres vej. Her er Ingeborg ingen undtagelse, man støder ikke upåagtet på det stolte naturfolk, der er svært at indpasse i opbygningen af en moderne stat.

Mangler rugbrød

I 1969 var alle de eksotiske frugter, vi i dag ser i Brugsens grøntsagsafdeling, ikke almindeligt kendte i Danmark. Vi der boede under tropeforhold kunne sige som digteren, der skriver om sømanden: "Der spiser af de frugter, som bonden aldrig ser".

Nogle af de frugter tog vi til os, andre lærte vi nok ikke at sætte pris på; men uanset hvad vi kunne købe af jordens givtighed, så savnede vi som forfatteren skriver: "Vi har masser af mad, men mangler rugbrød."

Højden og bagepulver

Ingeborg gør samme erfaring, som mange lavlandsdanskere gør, når de skal bage i bjergene. Barometertrykket falder, når man kommer op i højden, og dermed også det tryk, der skal holde gær eller bagepulver i ave.

Det er ikke noget en dansker, der er født og opvokset ved havoverfladen, tænker over, før bagværket hæver helt uhæmmet.

Fra side 81 i bogen: Udsigt fra mit udsigtspunkt på bjergsiden.
Her bor en familie. Hver kone har sin egen hytte,
og der er fælleshytter til opbevaring af afgrøder og til madlavning
(foto: Ingeborg Evans)

Ferieoplevelser

Etiopien var et yderst interessant bekendtskab. Ikke kun at Egyptens oversvømmelser starter her med den Blå Nil, men hele den gamle kultur, der har været her, i dette bjergland, der har været kristent siden apostlenes dage og har holdt stand imod den muslimsk invasion.

Zanzibar er en anden kultur, der også var værd at opleve på trods af, at Europas deling i øst og vest også med revolutionen i 1964, var kommet til øen, og med østtysk hjælp prøvede man på at opbygge et styre, som det der var i DDR.

Den rigtige måde at komme til Zanzibar på er at sejle med et af de gamle arabiske Dhow-sejlskibe, der har bundet Østafrika sammen med Arabien i århundreder. Og selv om forfatteren oplever Dhow'ernes ankomst til havnebyen Tanga, må hun krybe til de moderne transportmidler og flyve de 20 minutter i et lille fly til Zanzibar.

Hold til venstre

Østafrika har som gammel engelsk koloni venstrekørsel. Derfor står der i rundkørsler et skilt med "Keep Left". På swahili hedder en rundkørsel derfor en "keepileft". I et af kapitlerne får vi lige med, at det var ved at køre den forkerte vej rundt i en keepileft, at hun traf sin nuværende mand John,

der er waliser. Jeg havde fornøjelse at være med til deres bryllup, da det en del år senere blev holdt i Randers.

Hjemkomst

Der blev talt meget om kulturchok for os, der rejste ud. Det kulturchok vi fik, da vi kom ud til det fremmede, var nu til at overse, vi var jo forberedt på mødet med de fremmede kulturer. Det rigtige kulturchok fik vi først, da vi kom hjem og opdagede, hvordan danskernes lille-verden-opfattelse ikke strækker sig langt ud over hverdagen. Den rummede i hvert fald ikke interesse for livet i et u-land. Denne bog beskriver i det sidste afsnit "Hjem til Danmark igen" ganske godt, hvordan det føles at komme hjem til andegården.

Bogen er anbefalelsesværdig, først og fremmest fordi teksten er fra breve, der er skrevet på stedet. Vi får en masse skønne detaljer med, der ellers ville være gået tabt i erindringens forgængelighed i de forgange 50 år. Samt en masse dejlige illustrationer fra Afrika.

.....

På næste side: Fra side 13 i bogen: En nabo uden for sit hus med sine to drenge. Det var dem, jeg senere fik i skole (foto: Ingeborg Evans)

